Les variants de la Bisbal

Les alternatives per a la variant de la Bisbal que el govern ha posat a exposició pública fins a finals d'octubre continuen generant polèmica

opinió | MARTÍ SABRIÀ

La variant. Versió 2008

Fa més o menys un any, l'honorable conseller Joaquim Nadal publicava un article defensant el debat abans de la presa d'una decisió final sobre el traçat de la variant de la capital del Baix Empordà, i demanava aportacions argumentades i poc viscerals. Mesos després deia que abans de finals de l'any passat el projecte sortiria a exposició pública i es posaria punt i final a aquesta cornamusa, segurament la que ha donat més voltes de totes les que hem viscut els darrers vint-i-cinc anys.

Fa un parell de setmanes el portaveu de l'associació en contra del traçat pel sud, s'esplaiava dient que els altres no havien aportat arguments i ell donava com arguments de pes el que anomenava raons tècniques: el traçat nord és mes planer i més recte.

Francament, em semblen raons molt poc tècniques i sobretot, en general, molt poc respectuoses. Són les mateixes que defensen els que pensen que la Costa Brava no s'ha desenvolupat prou perquè no disposa d'una autopista de costa de Sant Feliu a l'Estartit i de l'Escala a Roses. Fins i tot hom té la sensació que són les mateixes persones que van omplir la plana sud de La Bisbal les que ara voldrien, amb els mateixos arguments, omplir també la plana nord, no només amb una variant, sinó amb tot un seguit d'edificacions.

El país que sembla que molts enyoren, aquell Empordà pobre però que intuïm feliç, tenia en alguns aspectes una intel·ligència que ara sembla haver perdut. Si hom observa les edificacions de fa un segle (l'any del naixement de la marca Costa Brava), veurà que és difícil trobar edificacions situades a cap plana oberta.

La raó, òbvia, era preservar els llocs destinats als conreus, la base de l'economia de l'època (juntament amb les petites indústries manufactureres de la ceràmica i el suro); però també n'hi ha d'altres, de raons, per situar les edificacions en petits turons i llocs alçats: la seguretat, l'exposició al sol, l'aprofitament de la llum i del vent (l'estalvi energètic) i sobretot la garantia i la preservació del paisatge.

Per a qui no ho tingui clar, és recomanable viatjar a la Toscana o a la Provença, que tan sovint posem d'exemple. Però fins i tot sense viatjar gaire, hom pot adonar-se on estan situats els nuclis antics de Llofriu, Santa Susanna de Peralta, Fonteta, Vulpellac, Ullastret, Castell d'Empordà, Cruïlles, Sant Sadurní, Foixà, Corçà i fins i tot de la Bisbal.

Queda dit que segurament cap de les opcions, en termes paisatgístics, és desitjable. Però ningú pot obviar que aquell Empordà feliç i pobre, ha donat pas, gràcies al turisme i a altres activitats econòmiques vinculades als serveis i a la construcció, a un altre país més ric que disposa de molts cotxes que es belluguen permanentment, i que aquesta riquesa exigeix infraestructures a mida dels que resideixen a la zona i als tres milions de turistes i excursionistes que ens visiten cada any.

Per això, atès que en termes de connectivitat i eficiència, de respecte al territori agrícola i al paisatge, de coherència amb les directrius principals dels plans directors, i sobretot de sentit comú, l'opció menys dolenta és la del sud. Cal felicitar-se perquè el conseller Nadal, bon coneixedor del territori, hagi posat sobre la taula una segona opció sud, corregint part de les errades del primer traçat i allunyant-se dels punts més conflictius de Fonteta, Santa Cristina i Vacamorta.

Segurament a aquesta segona opció sud encara li calen retocs, però incorpora criteris de mobilitat (punt d'arrencada a llevant) i d'allunyament de les àrees residencials que són, sens dubte, una millora substancial respecte a la primera proposta.

No crec que a hores d'ara hi hagi cap observador no resident als municipis afectats directament pels traçats que tingui cap mena de dubte sobre si és millor l'opció nord o la sud, entre altres raons perquè tots els que venim de Palamós o Palafrugell ja fem servir l'actual variant nord de Vulpellac a Serra i a Parlavà per anar cap a Figueres o França. Els de Begur i Pals passen per Torroella. Per anar a Girona des d'aquest rodal, cada vegada són més els que s'inclinen per anar-hi per Llagostera. No vull pas creure que la discussió interna sigui tan intensa perquè el que es vulgui sigui una altra minivariant com la que fa pocs anys es va vendre com una solució provisional just abans de densificar-se més que cap altre carrer de la Bisbal.

Fa mesos que s'ha exhaurit el termini fixat i caldria anar posant fil a l'agulla, no fos cas que aquest projecte tornés a quedar per a una nova legislatura, encara que aquesta duri (potser) quatre anys.

opinió | ALBERT DIKS. PROPIETARI DE L'HOTEL CASTELL D'EMPORDÀ

Castell d'Empordà: un hotel privat declarat d'interès públic

La variant pel nord donaria un cop mortal a un hotel que viu de l'essència de l'Empordà: la tranquil·litat, la pau, i la comunió amb la naturalesa circumdant.

Jo sóc el propietari de l'hotel Castell d'Empordà, que dóna feina a més de 30 empleats permanents. Efectivament, sóc una de les persones directament afectades, però el meu interès no és estrictament privat. Al llarg d'aquests mesos de polèmica he tingut reunions amb diferents polítics als quals l'única pregunta que he fet ha estat sempre ¿És Castell d'Empordà un lloc d'interès públic o privat? I la resposta ha estat sempre la mateixa: l'interès del Castell és privat per a vostè, però és públic per als que vivim aquí, perquè és un emblema de l'Empordà.

Som un hotel que ven pau, silenci, naturalesa i vistes úniques del camp empordanès. Això és el que l'hotel ofereix.

Fa uns dies vaig llegir un article a la premsa internacional en què es parlava del turisme a Espanya. Concretament, comentava que el Ministeri de Turisme està molt preocupat per l'estancament del sector, que representa un 12% de l'economia nacional. Si l'oferta de sol i platja pretén competir amb països com Turquia o el Marroc, quedem en desavantatge, ja que en aquests països el cost és infinitament més baix.

El govern d'Espanya, i també alguns governs autonòmics, han previst un projecte de desenvolupament sostenible per a les seves costes, com és el cas de Mallorca. El desenvolupament sostenible ha estat definit com aquell que «satisfà les necessitats del present, sense comprometre la capacitat de les futures generacions per satisfer les pròpies».

Si volem ser competitius en aquest sector, apostar per un turisme de sol i platja no està d'acord amb aquest concepte de desenvolupament sostenible. Molta gent busca la tranquil·litat interior i l'Empordà és únic i idíl·lic per a ells; així és tal com respondrien tots els que aquí, a Castell d'Empordà, s'hostatgen.

L'any 2006, *The Sunday Times* va definir el Baix Empordà com la segona millor destinació turística d'Espanya, i el Castell d'Empordà com un hotel des del qual es pot visitar la zona. Si es vol veure l'Empordà, n'hi ha prou de sortir a les terrasses del castell.

Des d'un principi, he apostat sempre per generar turisme per tot l'any. Per aconseguir-ho, la inversió realitzada ha estat de milions d'euros. No només pel que fa a la infraestructura, sinó també en els aspectes de la promoció i el màrqueting en els àmbits nacional i internacional. La premsa nacional i europea ha publicat centenars d'articles del Castell i el seu entorn.

No vull pecar d'arrogància, però crec que en certa mesura he contribuït a posar el Baix Empordà i la Bisbal en el punt de mira del turisme nacional i internacional des del 2001.

Tenim una mitjana d'ocupació anual del 70%, la qual cosa representa prop de 18.000 clients que cada any ens visiten, passegen pels nostres camps, van en bicicleta i, sobretot, deixen els seus diners en comerços de la Bisbal i els pobles veïns. Sóc conscient que l'autovia és necessària, i que es farà en algun lloc o altre. Personalment no estic en contra de ningú. Però, quan sento veus que diuen que «al nord no hi ha res», penso no només en mi, sinó en la gran quantitat d'agricultors que han llaurat i viscut en aquests camps durant generacions incomptables. Menys afectats? Que els ho preguntin a ells.